

O DĚDICTVÍ NEHYNOUCÍM

(Krnov, 4.8.2024)

I.čtení: Skutky apoštolů 16,19-34

II.čtení: I. epištola Petrova 1,3-9

Pavel se Silasem, a vlastně Pán Ježíš jejich prostřednictvím, filipskému vrchnímu bachaři dost zavařili. Měl svůj život, rodinu, solidní pracovní pozici, ve které nejenže musel plnit příkazy vyšších šarží, ale sám i rozkazy rozdával. Měl moc nad druhými lidmi, občas mohl zcela legálně někoho ztlouct, vybit si na někom své frustrace a mindráky.

A tohle všechno se najednou během jediné noci zcela změní.

Do jeho nápravného zařízení jsou posláni dva vězňové, jsou mu svěřeni na zodpovědnost. Nechal je řádně pomučit a ještě je zavřel do klády v nejzabezpečenější cele. Jistě měl s takovými situacemi zkušenosti. Říkal si nejspíš, že se nemůže nic stát, je to noc jako mnoho před tím a jsou to vězňové jako mnozí před tím. Tomu, že si ti dva navzdory svému utrpení, svému znesvobodnění a své nejisté budoucnosti ve vězení prospěvují a breptají nějaké modlitby, zřejmě nepřikládal žádný význam.

Jenže najednou je všechno jinak! Otřes půdy, nedobytné zdi vězení jsou v troskách, nejzabezpečenější cela má vyvrácené dveře; a vězni, které dostal na osobní zodpovědnost, tam určitě nesedí a nečekají. Žalářníkovi se v jedné chvíli zhroutil celý svět. Rozhodne se to řešit způsobem, který se v mnoha „válečných“ kulturách považoval za čestné východisko v případě osobního selhání – chystá se k sebevraždě.

Nepochybně tady trochu zpanikařil a nepřesvědčil se o tom, co se doopravdy stalo, protože kdyby do cely nakouknul, zjistil by, že mu vězňové nechybí, že tam docela nelogicky čekají jako beránci na jatka. Ale v takové chvíli člověk asi jedná zkratově.

Pan žalářník má ovšem velké štěstí – trestanci, které on nechal týrat a kteří by si mohli škodolibě vychutnat jeho smrt jako osobní pomstu, mu zachrání život. Nejenže neutečou, a nějakým způsobem přesvědčí i ostatní kriminálníky, aby zůstali navzdory vybouraným dveřím cel, ale ještě navíc mu k tomu přidají svědectví o Bohu, který vysvobozuje vězně ze žalářů fyzických, ale i duševních a duchovních.

A bachař, který předtím nevěnoval pozornost jejich zpěvům a modlitbám, teď překvapeně naslouchá zprávě o Bohu, který se stal člověkem a zemřel, aby byli lidé vykoupeni ze svých špatností.

V první chvíli považoval za bohy své vlastní vězně – kleká před nimi a oslovuje je „bohové a páni“. Nepochybuje o tom, že právě oni mají na svědomí tuto katastrofu, a jistě od nich očekává pomstu za všechno, co tady museli vydržet. Oni ho ovšem zaskočí naprostým nedostatkem potřeby odplácet. Pavel a Silas se tomuto drsnému vojákovu stanou hmatatelným znamením odpuštění Kristova, které ho na místě přesvědčí a promění. A z nepřátel se mu obratem stanou přátelé. Odvede je k sobě domů, a místo aby jim zasazoval další, ošetří jejich zranění. Když se pak spolu s celým svým domem při křtu odevzdal Ježíši, stal se jim dokonce bratrem.

Dost si tím zavařil – tento příběh sice ještě skončí pro apoštoly happy-endem, neboť ráno jsou propuštěni z vězení, a dokonce dostanou zadostiučinění, když se jejich soudcové musí před nimi pokořit a omluvit se jim – ale pomalu začíná období, kdy křesťané budou pronásledováni, mučeni a zabíjeni. Náš žalářník velmi pravděpodobně později přišel o své úřední postavení a dobré bydlo (tedy, pokud vytrval ve víře), a mohl klidně přijít i o majetek a život.

Kristus převrátil jeho život naruby (podobně jako pár let předtím Pavlův – je tady podobnost docela nápadná, vždyť i Pavel, vlastně Saul, byl takovým biřicem, který posílal lidi do

kriminálu, na mučení i na smrt; měl postavení a moc nad lidmi, které svým obrácením ztratil), ze světa jistot ho povolal k nejisté existenci křesťana.

A přece se s ním na konci této kapitoly loučíme jako s člověkem rozradostněným! S celou rodinou se radoval, že uvěřili v Boha.

Bůh a Jeho blízkost byli pro ně něčím, co vyvážilo každé utrpení a každou ztrátu. A nejen vyvážilo, ale daleko převážilo. Neváhal a odevzdal se Ježíši a odevzdal Mu všechno, co měl, celou svou rodinu a dům.

Sestry a bratři, apoštol Petr psal rozptýleným křesťanům, že pro ně Pán Bůh připravil nepomíjející dědictví, které bude zjeveno, jen co přijde pravý čas. Psal jim, že ve své víře v Krista dostali poklad, jehož cena vysoko převyšuje všechno ostatní, co si lidé cení, dokonce nejen majetek, ale i zdraví nebo život. Připomínal jim, že se spolu s Kristem znovuzrodili k živé naději a že docházejí cíle – spasení duší.

Psal jim, že se mají radovat, třeba i ve chvílích, kdy se hroubí hradby jejich kariér, kdy se bortí všechno, na co obvykle lidé spoléhají. Připomínal jim, že od Boha dostávají mnohem mnohem víc a že to, co dostávají, není jen poddáno zkáze, ale je to nehynoucí a nevadnoucí.

A nejenže jim prikazoval, aby se radovali – není to tady jako akt autosugesce, sebezpřesvědčování, že jednou bude líp. V předposledním z veršů, které jsme četli, už nemluví způsobem rozkazovacím, aby něco dělali pro svou budoucnost, ale přechází do času přítomného a oznamovacího: „přestože jste Ho neviděli, věříte Mu a jásáte nevýslovnou radostí a docházíte cíle, tedy spasení duší“. Je to radost, kterou jim nikdo nemůže vzít, kterou dostávají od Pána a která překonává všechna protivenství.

Tak jako se radoval zachráněný žalářík, tak jako radostným zpěvem oslavovali Boha Pavel se Silasem dokonce i v kriminále, tak svůj pokoj a radost ze spásy prožívali a prožívají křesťané všech dob. A to navzdory těžkostem, do nichž se dostávají, navzdory problémům, které je svírají, navzdory bolestem, posměchu, pronásledování a třeba i hrozící smrti.

Sestry a bratři, věřím, že i my prožíváme totéž, co první Kristovi následovníci. Jsem si jistý, že i pro nás má Pán Bůh připraveno ono nepohnutelné dědictví, které nám nemůže nikdo upřít a nikdo vzít. Platí to pro ty, kteří už se roky plahočí na vinici Páně, a stejně tak i pro ty, kdo Krista přijali nedávno. V Ježíši dostáváme víc než bohatství, moc nebo slávu, v Kristu jsme nazváni dětmi Božími a stáváme se členy Boží rodiny.

Za chvíli si právě toto budeme připomínat při křtu, a pak to ještě oslavíme při Večeři Páně, která je závdavkem nebeské hostiny Kristovy.

Nesme si to tedy ve svých srdcích i hlavách – že jsme se nově narodili k živé naději, že pro nás nebeský Otec má nachystané nepomíjitelné dědictví a že, i kdyby nás potkaly jakékoli životní zkoušky, Pán Ježíš je v nich vždycky s námi a má moc hořké změnit ve sladké a i to nejtěžší obrátit k dobrému.

Pane Ježíši,

Děkujeme Ti, že jsi nám svým vzkříšením otevřel dveře do Božího otcovského domu,

Že jsou pro nás připravena místa u nebeské hostiny

A že navzdory beznadějným vyhlídkám světa nemusíme zoufat a ztrácet naději.

Pomoz nám, Pane, tuto radost a naději šířit kolem sebe,

Ať i mnozí další zajásají a radostně přijmou Tvou lásku a dobrotu.

AMEN